

Συνάντησις τρίτη:

Ο ΚΑΥΓΑΤΖΗΣ.....

(2012)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Έχετε άκουσει πού λένε; «Αὐτός ἔχει ἀπλωμένο τό ζωνάρι του, εἶναι ἕτοιμος γιά καυγᾶ». Ξέρετε πῶς βγήκε; Λοιπόν, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια οἱ ἄνδρες στή μέση τους δὲν φοροῦσαν ζώνη, ἀλλὰ ἓνα πολὺ μακρὺ ζωνάρι. Μερικοὶ ψευτοπαληκαράδες, πού στό μυαλό τους εἶχαν μόνο τὸν καυγᾶ, ἄφηναν τὸ ζωνάρι νὰ σέρνεται στό δρόμο μέ σκοπὸ νὰ τὸ πατήσῃ κάποιος καὶ ἔτσι νὰ βροῦν ἀφορμὴ γιά νὰ στήσουν τὸν καυγᾶ. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ἦταν οἱ μόνοι πού ἦταν πάντα ἕτοιμοι μέ τὸ παραμικρὸ νὰ βάλουν τίς φωνές. Ἀπόδειξις; Οἱ τόσες παροιμίες τοῦ λαοῦ μας πάνω σέ αὐτὸ τὸ θέμα. Ἐμεῖς, ὅμως, θὰ πάρουμε μόνο δύο.

Παροιμίες...! Σοφὰ λόγια, διαποτισμένα ἀπὸ τὸ ἦθος καὶ τὴν πίστι τοῦ λαοῦ μας.

Τά πικρά λογάκια ἐνῶ >>> Ἡ πλατειὰ καρδιά
βγάζουν τά ματάκια. διώχνει τὸν καυγᾶ.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ-ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Ἀλήθεια, γιατί ἐπιτρέπουμε στὸν ἑαυτὸν μας τά πικρά λογάκια;

* Εἶναι γιατί δὲν ἀγαποῦμε ἢ μήπως εἴμαστε μικρόψυχοι, ἀσυγκράτητοι καὶ ἀφήνουμε θυμούς καὶ πληγωμένους ἐγωϊσμούς νὰ βγάζουν πίκρα καὶ δηλητήριο; Μήπως, ξεχνοῦμε τὰ δικά μας λάθη, πάθη, ἐλαττώματα, τίς δικές μας ἐπιπολαιότητες καὶ κακότητες καὶ ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄφογη συμπεριφορά;

* Εἶναι γιατί εἴμαστε φθονεροὶ ἢ μήπως ἀπλά λείπει ἡ εὐγένεια ψυχῆς καὶ μερικές φορές, θέλοντας νὰ ξεθυμάνουμε, βγαίνουν πικρά λογάκια ἀπὸ τὸ στόμα μας, χωρὶς νὰ ἐλέγχουμε τί λέμε καὶ πῶς τὸ λέμε, σέ ποιὸν τὸ λέμε κι ἂν εἶναι ὦρα νὰ τὸ ποῦμε;

* Εἶναι γιατί μᾶς λείπει ἡ αὐτοσυγκράτησις ...ἢ γιατί;...

Πολλὰ τὰ ἐρωτηματικά. Ποιές εἶναι οἱ ἀπαντήσεις; Ἄς προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὸν λόγο πού οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, βγάζουν λόγια πικρά ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ ἀλλάξουμε.

Κι ἄς ἀρχίσουμε μέ τὸ ἐρώτημα:

1. *Γιατί συνήθως βάζουμε τίς φωνές, καυγαδίζουμε; (...)*

✦ Συνήθως γιά τὸ τίποτα. Μέ τὸ παραμικρὸ καὶ χωρὶς λόγο. Διότι δὲν μᾶς ἀφήνουν τὸ πρῶι νὰ κοιμηθοῦμε λίγο ἀκόμη, ἢ τὸ γάλα μας εἶναι καυτό καὶ δὲν μπορούμε νὰ τὸ πιοῦμε, ἢ δὲν θέλουμε νὰ φορέσουμε τὸ παλτό μας. Μικροπράγματα! Ἐνα ἀστεῖο ἢ ἓνα βλέμμα, μέ κοιτάξαν «στραβά». Ἐνα κατὰ λάθος σπρώξιμο. Μέ λίγα λόγια, ἀπὸ μία ἀσήμαντη ἀφορμὴ. Ἀπὸ μιὰ σπύθα, ἀνάβουμε φωτιά. Ἄν, ὅμως, κρατοῦσαμε τὸ στόμα μας κλειστό, ἢ φωτιά δὲν θὰ ἀναβε.

✦ Ἄλλη μεγάλη ἀφορμὴ γιά καυγᾶ εἶναι ἡ τηλεόρασις. Ὁ ἓνας θέλει αὐτὸ τὸ πρόγραμμα ὁ ἄλλος τὸ ἄλλο. Ὁ ἓνας θέλει νὰ διαβάσῃ, ὁ ἄλλος νὰ ψυχαγωγηθῇ. Οἱ γονεῖς βλέπουν ὅτι μέ τὴν τηλεόρασι παραμελοῦμε τὰ μαθήματά μας, ὅτι χάνουμε τὸν ὕπνο μας, ὅτι χαζεύουμε κι ὁ καυγᾶς ἀνάβει.

✦ Καὶ κάτι ἀκόμη. Φωνάζουμε, ἐξαγριωνόμαστε, ὅταν θίγουν τὸν ἐγωϊσμό μας ἢ κάνουν ζαβολιές στό παιχνίδι, μᾶς κρύβουν κάτι ἢ νομίζουμε ὅτι μᾶς λένε ψέμματα.

2. *Ὁ καυγᾶς ὠφελεῖ ἢ βλάπτει τὸν καυγατζῆ; (...)*

Ἔτσι! Ποτέ δὲν ὠφελεῖ. Ποτέ δὲν φέρνει καλὸ στὸν καυγατζῆ. Εἶναι συνέχεια παραγμένος, κακόκεφος, ἀνικανοποίητος. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀποφεύγουν, κανεὶς δὲν τὸν βλέπει μέ καλὸ μάτι. Δὲν τὸν θέλουν στήν παρέα τους. Εἶναι ἀνεπιθύμητος. Τὸν βλέπουν καὶ στρίβουν. Καὶ δὲν εἶναι κακὸ μόνον γιά τὸν ἴδιο, ἀλλὰ καὶ γιά τοὺς ἄλλους, τοὺς γύρω του. Ταλαιπωροῦνται γονεῖς, ἀδέρφια, συμμαθητές. Χάνεται ἡ γαλήνη, ἡ ἡρεμία καὶ ἐπικρατεῖ σύγχυσις, ταραχὴ.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς μπορεῖ καμμιά φορά μέ τίς φωνές του νὰ γίνῃ τὸ δικὸ του, νὰ κερδίσῃ π.χ. κάποιον παιχνίδι. Ὅμως αὐτὸ, δὲν εἶναι κέρδος, χάσιμον εἶναι, διότι δὲν θὰ τὸν ξαναπάρουν στό παιχνίδι τους. Ἀντίθετα τὸν ἀνοιχτόκαρδο ὄλοι τὸν ἀγαποῦν, τὸν θέλουν στήν παρέα τους, στά παιχνίδια τους.

Έπομένως τί κάνουμε;

Πλατειά καρδιά πού
διώχνει τόν καυγά.

Υπάρχει κάποια τέχνη νά μήν άρπαζόμαστε μέ τό παραμικρό;(...)

Βεβαίως και υπάρχει! Μόνο πού πρέπει νά διαθέτουμε δύναμι και θέλησι, νά ελέγχουμε τόν θυμό μας, νά μάθουμε τήν αύτοσυγκράτησι.

* Νά μήν τά παίρνουμε όλα, όσα μās λένε ή μās κάνουν «τοίς μετρητοίς». Δηλαδή νά μήν δίνουμε διαστάσεις, νά αφήνουμε τό έπεισόδιο νά περάσι, νά ξεχαστή.

* Ακόμη και αν έχουμε τά χίλια μύρια δίκαια μέ τό μέρος μας, δέν πυροβολούμε, δέν πατάμε τό πυροβόλο γλώσσα, χωρίς τό φρένο τής συνέσεως και τής σοφίας. Πικρός λόγος ποτέ νά μήν βγαίνη από τό στόμα μας. Μέ άλλα λόγια, ν' αφήνουμε τούς θυμούς, τίς εύθιξις και τούς πληγωμένους έγωισμούς στην άκρη. Υπάρχουν τόσοι όμορφοι τρόποι έπικοινωνίας, πού και τόν άλλον τόν διδάσκουμε και τίς σχέσεις μας δέν χαλούμε. Αλλά, όπως λένε οι πνευματικοί Πατέρες, και τό θέλημα του Θεού δέν παραβάνουμε, εάν τό «**Θεού, Κύριε, φυλακήν τῶ στόματι μου**» (Ψαλμ. 140, 3) γίνη καθημερινή μας προσευχή.

✠ Στην **Παλαιά Διαθήκη**, ένας θεοσεβής άνθρωπος τό είχε κάνει προσευχή του. Τό παράδειγμα του πολλά θά μās διδάξη. Πάμε νά τόν συναντήσουμε. (Γένεσις ιγ' 1-12)

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Στή χώρα Χαρράν ζούσε ένας άνθρωπος μέ πολλές άρετές. Ο Αβραάμ. Ήταν άνθρωπος καλής ψυχής και πίστευε στο Θεό, γι' αυτό κι όταν μιά μέρα, ο Θεός του ζήτησε νά αφήσι τήν πατρίδα του και τό πατρικό του σπίτι και νά πάη σε μιά χώρα, πού θά του εδειχνε, ο Αβραάμ υπήκουσε χωρίς καμμία αντίλογια. Πήρε τούς υπηρέτες του, τά προβατά του, τίς καμήλες του, όλη του τήν περιουσία και έφυγε. Μαζί του... πήρε τήν γυναίκα του τήν Σάρρα και τόν άνεψιό του τόν Λώτ. Είχε πεθάνει ο πατέρας του κι ο πονόψυχος Αβραάμ δέν ήθελε νά μείνη τό παιδι μόνο του, χωρίς κανένα προστάτη κι οδηγό. Είχε δε και ο Λώτ κληρονομήσει από τόν πατέρα του μεγάλη περιουσία.

Έπειτα από μακρυνό ταξίδι έφθασαν εις τήν Χαναάν, τήν χώρα πού κατ' έντολή του Θεού θά έμεναν. Ήταν πλουσιωτάτη. Τά λειβάδια ήταν καταπράσινα από τήν παχειά χλόη. Ο Ιορδάνης ποταμός διέσχισε τήν χώρα και ποταμάκια δρόσιζαν τίς πεδιάδες. Οι ποιμένες του Αβραάμ και του Λώτ ήσαν έλεύθεροι νά οδηγούν τά πρόβατα για βοσκή όπου ήθελαν.

Ο καιρός στην άρχή περνούσε ήσυχα. Τά ποιμνιά τους έπλήθυναν. Οι ποιμένες προσπαθοΰσαν νά πηγαίνουν τά πρόβατά τους στο καλύτερο μέρος για βοσκή. Όμως σιγά-σιγά τά πράγματα άλλαξαν. Οι ποιμένες μαλώνουν για τά βοσκοτόπια. Ποιός θά διαλέξη τό καλύτερο. Οι φιλονεικίες γίνονται έντονώτερες και μέρα μέ τήν μέρα ή κατάσταση χειροτερεύει.

Όσπου μιά μέρα ξεσπασε τό μεγάλο κακό. Ο Αβραάμ καθόταν έξω από τήν σκηνή του. Ξαφνικά άκούει φωνές δυνατές, άγριες. Ήταν φωνές άγριεμένων άνδρων. Ήταν οι ποιμένες! Μάλωναν, έβριζαν! Ο καλός Αβραάμ στενοχωρείται. Δέν ξέρει πού μπορεί νά φθάσι αυτή ή διχόνοια και τό φάγωμα των ποιμένων. Ψάχνει νά βρη τόν τρόπο, πού θά θέσι τέρμα στις φιλονεικίες.

Και τότε φθάνει ο Λώτ πολύ θυμωμένος. Πλησιάζει τόν θείο του και χωρίς νά σκεφθή, ότι είναι ο προστάτης του, ο «πατέρας του» θά λέγαμε, του παραπονείται μέ άσχημο τρόπο.

Ο Αβραάμ λυπήθηκε πολύ για τήν διαγωγή του άνεψιού του. Είδε πως ή φιλονεικία μεταξύ των ποιμένων κόντευε νά φθάσι και σ' αυτούς τούς ίδιους. Για νά προλάβη ένα τέτοιο μεγάλο κακό πλησιάζει τόν Λώτ και πολύ λυπημένος του λέγει:

«Παιδι μου, όπως βλέπεις κινδυνεύουμε νά μαλώσουμε κι έμεις, πού είμαστε μιά οικογένεια. Ο Θεός έχει για όλους μας αρκετά αγαθά και μπορούμε νά ζήσουμε μέ άγάπη και μέ όμόνοια. Γι' αυτό είναι καλύτερα νά χωρίσουμε. Κοίταξε τήν χώρα μπροστά μας και διάλεξε όποιο μέρος προτιμάς έσύ. Αν διαλέξης τό δεξιό μέρος εγώ θά πάρω

τό ἀριστερό. Ἄν προτιμῆσης ἐσὺ τό ἀριστερό, ἐγὼ θά πάρω τό δεξιό».

Ὁ Λῶτ χωρὶς νά ἐκτιμῆση τήν μεγάλη αὐτή καλωσύνη καί ὑποχώρησι πού ἔκανε πρὸς χάριν του ὁ Ἀβραάμ ἐκοίταξε ποία ἦταν ἡ καλύτερη περιοχή καί εἶπε:

Αὐτό τό μέρος θά πάρω ἐγώ!

«Αὐτό πού προτιμᾶς, παιδί μου, ἄς εἶναι δικό σου. Πᾶρε τά ποίμνιά σου καί πήγαινε ἐκεῖ. Καί σοῦ εὐχομαι νά σ' εὐλογῆσῃ ὁ Θεός καί νά εὐτυχήσῃς».

Σέ λίγες ἡμέρες ἔφυγε ὁ Λῶτ καί οἱ φιλονεικίες πῆραν τέλος! Ὁ Θεός εὐλόγησε τόν Ἀβραάμ γιά τήν πραότητα του, τήν ὑποχωρητικότητα του, τήν τόση ἀνεξικακία του. Ἐπλήθυνε ὅλα τά ἀγαθά του.

✱ Καί στήν **Καينὴ Διαθήκη** ὁ ἀπ. Παῦλος γράφει στό μαθητή του Τιμόθεο. (Β' Τιμοθ. β' 24-2).

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δέν πρέπει νά φιλονεικῇ. Πρέπει νά εἶναι γλυκύς, ὑπομονετικός μέ τούς ἄλλους, ἀνεξικακός, νά διδάσκη μέ τό παράδειγμά του, νά συνεντίζῃ μέ πραότητα ἐκείνους πού ἔχουν ἀντίθετα φρονήματα. Οἱ ὑποχωρητικοί στοὺς καυγάδες κι αὐτοὶ πού συγχωροῦν εὐκολα, εἶναι ἀληθινοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καί μιμητές τοῦ Χριστοῦ.

Μᾶς τό λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. **«Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτός εἰμι.....»** (Ματθ. ια' 29).

Μᾶς ζητάει νά τόν μιμηθοῦμε. Μέ ποιόν τρόπο; Μέ τό νά ἀποφεύγουμε μέ κάθε θυσία τούς καυγάδες. Νά εἴμαστε ἄνθρωποι ἀγάπης καί εἰρήνης. Μέ τόν τρόπο αὐτόν ὄχι μόνον δέν θά προκαλοῦμε ἐμεῖς τούς καυγάδες, ἀλλά καί ὅταν δημιουργοῦνται θά τοὺς σβήνουμε. Κι ἔτσι ὄχι μόνον δέν θά χάνουμε τούς φίλους μας, ἀλλά θά κερδίζουμε κι αὐτούς ἀκόμα τούς ἐχθρούς μας. Μετά ἀπό ὅλα αὐτά ποιός θά γράψῃ σήμερα τό σύνθημα;

ΣΥΝΘΗΜΑ: **« Πρέπει νά ἀποφεύγουμε τίς φιλονεικίες».**

ΡΗΤΟΝ: **«Δοῦλον Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι»** (Β' Τιμ. β' 24) .

Ἔσεῖς μαλώνεται καμμιά φορά;

Πολλά παιδιά μαλώνουν πολύ εὐκολα. Συχνά γιά μικροπράγματα γίνονται φιλονεικίες, μεταξύ φίλων, συμμαθητῶν, ἀλλά καί μέσα στήν ἴδια τήν οἰκογένεια, μεταξύ ἀδελφῶν. Γιατί ἐπῆρες ἐσὺ αὐτό, γιατί ἐκάθισες ἐκεῖ, εἶναι δικό μου αὐτό, γιατί μιλάς ἔτσι, γιατί...γιατί.... καί ἀνάβει ἡ φιλονεικία. Καί ὅμως εἶναι προτιμότερο νά χάσουμε ἓνα μικρό συμφέρον, παρά νά φιλονεικοῦμε.

Σκεφθήκαμε ποτέ πόσο δηλητηριάζουμε τήν μέρα τοῦ ἄλλου μέ τά πικρά μας λόγια, πόσο ἐπηρεάζουμε τήν δημιουργικότητά του, πόσο ἄχαρη τοῦ κάνουμε τήν πορεία του; Γιατί δέν ρωτᾶμε τόν ἑαυτόν μας; Ἐάν ἐγὼ ἤμουν στήν θέσι του πῶς θά ἤθελα νά μοῦ φέρωνται οἱ ἄλλοι;

Κι ἐμεῖς; Πόσο χαρούμενοι καί εὐτυχισμένοι μπορούμε νά εἴμαστε μέ τέτοιου εἶδους συμπεριφορές; Καθόλου! Μᾶλλον πολύ δυστυχισμένοι! Διότι ἡ ὄλη σκηνή ἔρχεται καί ἐπανέρχεται στό μυαλό μας καί δέν μπορούμε νά ἡσυχάσουμε. Ἔτσιμοῦ εἶπε... κι ἐγὼ εἶπα αὐτό... κι ἐάν ἔλεγα.... ναί, ἀλλά μοῦ εἶπε...., καί τό ἓνα καί τό ἄλλο ... καί πάει ἡ χαρά καί ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς! Οἱ φωνές καί οἱ γκρίνιες δέν ὠφελοῦν. Ἐνῶ μέ τήν ὑποχωρητικότητα καί τήν πραότητα κι ἐμεῖς θά εἴμαστε εὐχαριστημένοι, ἀλλά καί θά συντελοῦμε εἰς τό νά ὑπάρχῃ ἀγάπη κι ὁμόνοια.

Ἔπειτα ἄς σκεφθοῦμε καί τοῦτο..

Ἡ *αὐτοσυγκράτησις* εἶναι «δύναμις», ἡ *ὑποχώρησις* «ἀνδρεία», καί ἡ *πραότητα* δέν εἶναι «δειλία»! Ὅπως ἐμεῖς ἐκτιμοῦμε καί θαυμάζουμε τόν Ἀβραάμ γιά τή συμπεριφορά του ἐκείνη, ἔτσι κι ἐμᾶς θά μᾶς ἐκτιμοῦν καί θά μᾶς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι, ὅταν ἀποφεύγουμε τίς φιλονεικίες.

Σήμερα, ὅπως εἴμαστε ἐδῶ ἄς πάρουμε τήν ἀπόφασιν, ποτέ... νά μήν ἀνάψουμε ἀπό τήν σπίθα, φωτιά.... κι ὅλοι μαζί ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριον νά μᾶς βοηθήσῃ στόν καθημερινό μας αὐτό ἀγῶνα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Πανάγαθε Κύριε, γνωρίζουμε ὅτι θέλεις νά ἔχουμε ἀγάπην καί νά μή μαλώνουμε μεταξύ μας. Γι' αὐτό Σέ παρακαλοῦμε, φώτιζέ μας νά ὑποχωροῦμε καί νά ἀποφεύγουμε τίς φιλονεικίες, νά εἴμαστε μέ ὅλους ἀγαπημένοι, γιά νά μᾶς ἀγαπᾷς κι Ἐσὺ καί νά μᾶς εὐλογῆς. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Παράκλητος. (Ἀδελφ, Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ») ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Λυδία

